

ἦτο πάρα πολὺ σκληρὰ, ἐν συνόλῳ. Πράγματι κακοποιούμενους καὶ καταπιεζομένους δούλους δυσκόλως θὰ συγκατετίθετο νὰ ἐξοπλίσῃ ἡ πολιτεία, ἀφοῦ μάλιστα πᾶσα στάσις τῶν εἰλώτων, κατὰ τὴν ἀριθμητικὴν ὑπεροχὴν αὐτῶν, ταχέως θὰ ἐλάμβανε φοβερὰς διαστάσεις. Γεγονότα δὲ τινὰ, ὑποδεικνύοντα δεινὴν τινα καὶ ἀπαύστως συντεινομένην ἐχθρότητα μεταξὺ τῶν ἐλευθέρων πολιτῶν καὶ τῶν εἰλώτων, παρεστάθησαν ἴσως καὶ ὑπὸ τῶν συγγραφῶν διὰ σκοτεινοτέρων τοῦ δέοντος χρωμάτων. Οὐχ ἦττον ὅμως ἡ κυβέρνησις τῆς Σπάρτης φαίνεται ὅτι ἐδεῶρει τὴν πρὸς τοὺς εἰλωτας δυσπιστίαν ὡς τὴν ἀρίστην ἀρετὴν. Πᾶσαι αἱ πράξεις, πάντα τὰ κινήματα, πάντες οἱ τρόποι καὶ αἱ συνήθειαι τῶν εἰλώτων ἐπεβλέποντο καὶ ἐπηγρυπνοῦντο αὐστηρῶς. Πᾶν ἀσύνηδες καὶ ὑποπτον ἐν τῇ συμπεριφορᾷ τῶν, πᾶσα αὐτῶν συνάθροισις ἢ συνασπισμὸς ἐτιμωρεῖτο ἀμέσως. Οἱ δημόσιοι δούλοι ἔπρεπε πάντοτε νὰ αἰσθάνωνται τρόπον τινὰ τὸ ζῆφος τῆς πολιτείας ἐπικρεμάμενον διηλεκῶς ὑπεράνω τοῦ τραχήλου τῶν.

Οὕτω λ. χ. καθ' ἃ διηγείται ἡμῖν ὁ Πλούταρχος, οἱ νεαροὶ Σπαρτιάται, πρὶν ἢ γείνωσι δεκτοὶ εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, ὤφειλον πρότερον νὰ δείξωσι τὴν ἱκανότητά τῶν ἐν τῇ κατὰ τῶν εἰλώτων ἐπιδρομῇ, τῇ καλουμένῃ κρυπτεία· ἐξεπέμποντο δηλαδὴ κατὰ σώματα, ὥπλισμένοι μὲ ξιφίδια, εἰς τὴν Λακωνικὴν, μετέβαινον ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἐκρύπτοντο εἰς διαφόρους κρύπτας καὶ παρεφύλασσον τοὺς εἰλωτας, τιμωροῦντες ἀμέσως διὰ τοῦ θανάτου καὶ τὴν ἐλαχίστην αὐτῶν ἀταξίαν.

Ἐπὶ μᾶλλον ἀποτρόπαιον τοῦτου εἶνε τὸ ὑπὸ τοῦ Θουκυδίδου ἱστορούμενον ἐκ τῶν χρόνων τοῦ Πελο-

ποννησιακοῦ πολέμου — ἀπιστία πρωτάκουστος, ἥτις ὅμως μετριάζεται κάπως ὑπὸ τοῦ γεγονότος ὅτι οἱ Εἰλωτες ὀλίγον χρόνον πρότερον εἶχον δεῖξῃ ἐπαναστατικὰς διαθέσεις: Ἐν ἔτει ὀγδόῳ τοῦ πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὅτε οἱ μὲν εἰλωτες εἶχον ἐξαίρετως ἀγωνισθῇ ὑπὲρ τῆς πολιτείας, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ Μεσσήνιοι κατεῖχον τὴν Πύλον, οἱ ἔφοροι, φοβηθέντες ἐπανάστασιν τῶν εἰλώτων, ἀπεφάσισαν νὰ ἀπαλλαγῶσι τῶν γεννηοτάτων καὶ μεγαλοφρονεστάτων ἐξ αὐτῶν· ὅθεν ἀνήγγειλαν ὅτι ὅσοι αὐτῶν ἀξιούσιν ὅτι ἀνεδείχθησαν ἄριστοι ἐν πολέμῳ, δύνανται νὰ παρασταδῶσιν εἰς τὴν Σπάρτην ἵνα τύχωσι τῆς ἐλευθερίας. Καὶ παρέστησαν λοιπὸν δυσχίλιοι περίπου καὶ ἐστεφανώθησαν καὶ περιῆλθον τὰ ἱερὰ ὡς ἡλευθερωμένοι. Ἀλλ' οἱ ἐπίβουλοι ἐκεῖνοι στέφανοι ἐκόσμησαν θυμάτων κεφαλὰς, καὶ μετ' ὀλίγον ἅπαντες οἱ ἄνδρες οὗτοι ἠφανίσθησαν, καὶ οὐδεὶς ποτε ἔμαθε τίνι τρόπῳ ἕκαστος ἐφονεύθη. Τὸ ἀπαίσιον τοῦτο γεγονός, τὸ ὁποῖον εἶνε κατὰ δυστυχίαν ἀναμφισβήτητον, διότι ἱστορεῖται ὑπὸ ἱστορικοῦ συγχρόνου, τοῦ Θουκυδίδου, μαρτυρεῖ ὅχι μόνον εἰς ποίαν ἀπανθρωπίαν ἀναγκάζονται ἐνίοτε νὰ ἐξοκέλλωσι καὶ αὐτὰ τὰ εὐγενέστατα τῶν ἐθνῶν ἵνα διασώσωσι τὰ κυριαρχικὰ αὐτῶν δίκαια, ἀλλὰ καὶ ποία ἀκατανόητος μυστικότης ἐπεκράτει εἰς τὴν κυβέρνησιν τῆς Σπάρτης· διότι τελευταῖον ἡ δολοφονία τοῦ ταιλαιῦρου τοῦτου πλήθους ἀνδρῶν γενναίων ἀπῆλθε βεβαίως πολλοὺς συνεργούς, καὶ ὅμως ὁ Θουκυδίδης, ὁ ἐπιμελέστατος ἐκεῖνος παντὸς πράγματος ἐξεταστής, δὲν ἠδυνήθη νὰ μάθῃ περὶ οὐδενὸς ἐξ αὐτῶν πῶς ἀπέθανε· καὶ οὐδεὶς ἤσθετο, λέγει, ὅτῳ τρόπῳ ἕκαστος διεφθάρη.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΠΑΡΑΔΟΞΟΝ ΣΥΜΒΑΜΑ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΤΖΕΚΥΛ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΑΙΔ. ΥΠὸ ROBERTOT ΛΟΤΑΘΟΒΙΚΟΤ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ.

(Συνέχεια.)

Ὁ δικηγόρος ἐφάνη ἀναλαβὼν τὴν ἡσυχίαν τῆς ψυχῆς του διὰ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, ἥτις μὲ τοσοῦτον εὐνοϊκὸν φῶς διελεύκαινε τὴν παράδοξον σχέσιν, τὴν ὑφισταμένην μεταξὺ τοῦ Δρ. Τζέκυλ καὶ τοῦ Ἀῦδ. Ἦρchiσε μάλιστα νὰ μέμφηται ἑαυτὸν διὰ τὰς ἀδίκους ὑποψίας, ἃς εἶχε συλλάβῃ κατὰ τοῦ φίλου του.

«Ἐχεις τὸν φάκελλον τῆς ἐπιστολῆς;» ἠρώτησεν εἶτα.

«Τὸν ἔκαῦσα» ἀπήντησεν ὁ Τζέκυλ, «χωρὶς μάλιστα νὰ σκεφθῶ τί κάμνω — τόσον ζαλισμένος ἤμην. Ἀλλὰ δὲν ἔφερε κανέν γραμματόσημον. Ἡ ἐπιστολὴ μοι ἐνεχειρίσθη ὑπὸ ἰδιαιτέρου κομιστοῦ.»

«Μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ κρατήσω τὴν ἐπιστολήν;» ἠρώτησεν ὁ Οὐττερσον.

«Κάμε ὅ,τι κρίνεις καλὸν καὶ εὐλογον. Ἐγὼ ἀπώλεσα πᾶσαν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν ἑαυτὸν μου,» ἀπεκρίθη ὁ Τζέκυλ.

Ὁ δικηγόρος ἐνέθηκε τὴν ἐπιστολήν εἰς τὸ θυλάκιόν του.

«Καλὰ,» εἶπε «θὰ σκεφθῶ. Καὶ τώρα, μίαν ἐρώ-

τησιν, Τζέκυλ: ὁ Ἀῦδ ἦτο ἐκεῖνος, ὅστις σὲ παρεκίνησε νὰ γράψῃς τοὺς ὅρους ἐκείνους τῆς διαθήκης σου;»

Ὁ Δόκτωρ Τζέκυλ ἔγινε κάτωχρος, σχεδὸν λιπόθυμος. Συνέσφιγξε σπασμωδικῶς τὰ χεῖλη καὶ κατένευσε.

«Ἦμουν βέβαιος,» εἶπεν ὁ δικηγόρος. «Εἶχε σκοπὸν νὰ σὲ δολοφονήσῃ. Εὐχαρίστει τὸν Θεόν, ὅτι τὴν ἐγλύτρωσες τόσο καλὰ. Εἶχες καλὴν τύχην!»

«Εἶχα κατὶ τί περισσότερον, πολὺ περισσότερον, Οὐττερσον» ἀπήντησεν ὁ Δόκτωρ ἐπισήμως. «Ἐλαβὰ ἓνα μάθημα! . . . Θεέ μου, τί μάθημα ἦτον αὐτὸ ποῦ ἔλαβα, Οὐττερσον!» ἀνεφώνησε καὶ ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν.

Ὅτε ὁ Οὐττερσον ἠτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς οἰκίας ταύτης, συνήντησεν ἐν τῷ προδόμῳ τὸν ὑπηρετὴν Παῦλον καὶ ἀντήλλαξε μετ' αὐτοῦ ὀλίγας λέξεις: «Γεῖα πές μου, ἀλήθεια, Παῦλε — σήμερα τὸ πρωὶ ἦλθε κάποιος κ' ἔδωκ' ἓνα γράμμα εἰς τὸν Δρ. Τζέκυλ. Τὸν εἶδες; ποῖος ἦτον;»

Ἀλλ' ὁ Παῦλος διεβεβαίον ὅτι οὐδεμία ἐπιστολὴ ἐκομίσθη εἰς τὴν οἰκίαν κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην.

«Ούτε μὲ τὸ ταχυδρομεῖο δὲν ἦλθε κανένα γράμμα. Μόνον μερικὲς ἐφημερίδες.» Προσέθηκεν ὁ ὑπρέτης.

Ἡ διαβεβαίωσις αὕτη τοῦ ὑπρέτου ἀνενέωσε τοὺς φόβους καὶ τὰς ὑποψίας τοῦ Οὐττερσον. Ἐξ ἁπαντος ἡ ἐπιστολὴ θὰ ἐδόθη διὰ τῆς θύρας τοῦ ἐργαστηρίου — οὐδόλως ἀπίθانون καὶ νὰ ἐγράφη ἐν αὐτῷ τῷ γραφείῳ τοῦ Τζέκυλ. Ἄν τοῦτο πράγματι συνέβη, ἔπρεπε νὰ κριθῇ κατὰ διάφορον τρόπον — ἔπρεπε νὰ ληφθῇ μεγάλη προσοχὴ καὶ περίσκεψις.

Εἰς τὰς ὁδοὺς ἤκουσεν ὁ Οὐττερσον τὰς κραυγὰς τῶν παιδιῶν, ἀτινα ἐπώλουν ἑκτακτα παραρτήματα ἐφημερίδων καὶ ἐφώναζον μὲ ὅλας τὰς δυνάμεις: «Φρικῶδες κακούργημα! φόνος ἐνὸς μέλους τοῦ κοινοβουλίου!»

«Αὐτὸς λοιπὸν εἶνε ὁ ἐπικήδειος λόγος ἐνὸς παλαιοῦ φίλου καὶ πελάτου μου!» ἔλεγε κατ' ἑαυτὸν ὁ Οὐττερσον μετὰ πικρίας, «Καὶ τώρα φοβοῦμαι μήπως εἰς τὸν στρόβιλον αὐτοῦ τοῦ σκανδάλου ἀφανισθῇ καὶ ἐνὸς ἄλλου φίλου μου τὸ ὄνομα.»

Ἡ ἐπιστολὴ, ἣν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ, ἤρχισεν ἤδη νὰ τὸν ἐμβάλλῃ εἰς ἀνησυχίαν. Ἦρχισεν ἤδη νὰ συλλογίζεται ὅτι ἀναλαβὼν τὴν τήρησιν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, ἀνεδέχθη καὶ μεγάλην εὐθύνην. Αὐτός, ὁ παλαιός, ὁ πεπειραμένος δικηγόρος, ἡσθάνετο ἤδη τὴν ἀνάγκην νὰ ζητήσῃ παρ' ἄλλου συμβουλὴν, ν' ἀγακινώσῃ καὶ εἰς ἄλλον τὸ βάρος τοῦ μυστικοῦ.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐσπέραν προσεκάλεσεν εἰς τὸ δεῖπνον τὸν ὑπάλληλόν του, κύριον Γκέστ. Ἀπὸ τριάκοντα καὶ ἐπέκειντα ἐτῶν ὁ κύριος Γκέστ ἦτο ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ δικηγόρου, ἐκέκτετο δὲ τὴν πληρεστάτην αὐτοῦ ἐμπιστοσύνην οὐ μόνον εἰς πράγματα τῆς ὑπηρεσίας ἀλλὰ καὶ εἰς καθαρῶς προσωπικὰς ὑποθέσεις.

Μετὰ τὸ δεῖπνον ἐκάθητο οἱ δύο οὗτοι κύριοι παρὰ τῇ θερμάστρᾳ· μετὰξὺ αὐτῶν ἴστατο ἐπὶ μικροῦ τραπεζίου μία φιάλη παλαιοῦ οἴνου τοῦ Ὀπόρτου, ἐξαιρετοῦ ποιότητος. Ἡ ὀμίχλη ἡπλοῦτο εἰσέτι βαρεῖα καὶ σκοτεινὴ ἀνὰ τὴν πόλιν· οἱ φανοὶ ὑπέλαμπον μὲ ἀμυδρὸν καὶ ὑπέρυθρον φῶς· διὰ μέσου τῆς πυκνῆς καὶ ὀμιχλώδους ἀτμοσφαίρας ἠκούετο ὁ θόρυβος καὶ ἡ ταραχὴ τῆς μεγαλοπόλεως, ὥς ἡ ἡχώ ἰσχυροῦ ἀνέμου. Ἄλλ' ἐν τῷ δωματίῳ ὑπῆρχεν εὐάρεστος θερμότης, φῶς, ἀναπαντικότης. Ὁ δυνατὸς πυρώδης οἶνος ἀπέδωκεν εἰς τὸν δικηγόρον τὴν ψυχικὴν γαλήνην καὶ ἡρεμίαν μετὰ τὰ ταραχώδη συμβάντα τῆς ἡμέρας. Ὁ Οὐττερσον ἡσθάνετο ἤδη τὴν ἀνάγκην νὰ ὀμιλήσῃ. Ὁ γηραιὸς ὑπάλληλος αὐτοῦ εἶχε πολλάκις ἐπισκεφθῇ τὸν δρ. Τζέκυλ, ἐγνώριζε καλῶς τὸν ὑπρέτην του Παῦλον, ἀναμφιβόλως δὲ θὰ εἶχεν ἀκούσῃ καὶ περὶ τοῦ Ἀῦδ, καὶ περὶ τῆς παραδόξου σχέσεως αὐτοῦ μετὰ τοῦ Τζέκυλ. Διατί λοιπὸν ὁ Γκέστ νὰ μὴ ἴδῃ τὴν ἐπιστολήν; ἀφοῦ μάλιστα εἶχεν ἀνεγνωρισμένην ἱκανότητα εἰς τὸ νὰ κρίνῃ περὶ χειρογράφων. Ἐκτὸς τούτου θὰ ἔκαμνεν ἐξ ἁπαντὸς παρατήρησιν τινα περὶ τοῦ περιεχομένου τῆς ἐπιστολῆς, ἂν ἀνεγίνωσκεν αὐτήν. Ὁ δὲ Οὐττερσον εἶχε μεγάλην ὑπόληψιν εἰς τὴν εὐφυΐαν καὶ εὐθυκρισίαν τοῦ ὑπαλλήλου του.

«Εἶνε πολὺ θλιβερὰ αὕτη ἡ ἱστορία» ἤρξατο λέγων ὁ δικηγόρος, «αὐτὸς ὁ φόνος τοῦ Σιρ Δάνβερς Κάρου.»

«Πολύ, πολὺ θλιβερὰ» εἶπεν ὁ γραφεὺς. «Αὕτη ἡ ἱστορία ἔκαμε πανταχοῦ μεγάλην, φρικτὴν ἐντύπωσιν. Αὐτὸς ὁ φόνος εἶνε ἐξ ἁπαντος πρᾶξις παράφρονος.»

«Περὶ αὐτοῦ τοῦ πράγματος ἐπεθύμουν πολὺ ν' ἀκούσω τὴν κρίσιν σου, Γκέστ,» ἐξηκολούθησεν ὁ δικηγόρος. «Ἐδῶ ἔχω μίαν ἐπιστολήν, γεγραμμένην ὑπ' αὐτοῦ τοῦ κακούργου. Δὲν εἰξεύρω καθόλου, τί νὰ τὴν κάμω· εἶνε πολὺ λεπτὴ αὕτη ἡ ὑπόθεσις καὶ ἀπαιτεῖ μεγίστην προσοχὴν καὶ περίσκεψιν. Ἴδου ἡ ἐπιστολὴ — ἀκριβῶς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον σὲ ἐνδιαφέρει πολὺ — τὸ αὐτόγραφον ἐνὸς κακούργου.»

Ὁ Γκέστ ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν εἰς χεῖρας, ἐπλησίασε τὴν καθήκλάν του πρὸς τὸ φῶς καὶ ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὸ ἔγγραφον μετὰ τῆς μεγίστης προσοχῆς. «Ὅχι!» εἶπε μετὰ τινος στιγμῆς, «ὁ φονεὺς δὲν ἦτο παράφρων, ἀλλὰ τὸ χειρόγραφον αὐτὸ εἶνε πολὺ παράδοξον.»

«Καὶ πολὺ παράδοξος ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὅστις ἔγραψε τὴν ἐπιστολήν,» προσέθηκεν ὁ δικηγόρος.

Ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ταύτην εἰσῆλθεν ὁ ὑπρέτης φέρων μίαν ἐπιστολήν εἰς τὸν κύριόν του, τὸν Οὐττερσον.

«Εἶνε ἀπὸ τὸν δρ. Τζέκυλ αὕτη ἡ ἐπιστολή;» ἠρώτησεν ὁ Γκέστ. «νομίζω ὅτι γνωρίζω τὸ γράψιμόν του. Μήπως πρόκειται περὶ ιδιωτικῆς ὑποθέσεως, κύριε Οὐττερσον;»

«Ὅχι, καθόλου. Μὲ προσκαλεῖ αὔριον εἰς τὸ γεῦμα» ἀπήντησεν ὁ δικηγόρος, «θέλετε νὰ ἰδῇτε τὸ γράμμα;»

«Ναί, σὰς παρακαλῶ· μόνον μίαν στιγμὴν.»

Ὁ γραφεὺς ἔθηκε τὰς δύο ἐπιστολάς ἐπὶ τῆς τραπεζῆς, τὴν μίαν πλησίον τῆς ἄλλης, καὶ συνέκρινε τὰ χειρόγραφα, γράμμα πρὸς γράμμα. «Σὰς εὐχαριστῶ, ἀρκεῖ,» εἶπε μετὰ τινος στιγμῆς, καὶ ἀπέδωκε τὰς ἐπιστολάς εἰς τὸν Οὐττερσον «αὐτὸ εἶνε ἐκτάκτως ἐνδιαφέρον αὐτόγραφον.»

Ἐπηκολούθησε μακρὰ σιωπὴ, κατ' ἣν ὁ Οὐττερσον ἐφαίνετο παλαιῶν πρὸς ἑαυτόν. «Διατί ἀντιπαρεβάλετε τὰς ἐπιστολάς, Γκέστ;» ἠρώτησεν ἐπὶ τέλους.

«Δὲν θέλω νὰ σὰς το ἀποκρύψω, κύριε Οὐττερσον,» ἀπήντησεν ὁ γραφεὺς μετὰ τινος ἀμηχανίας. «ὑπάρχει μία παραδοξοτάτη ὁμοιότης μετὰξὺ τῶν δύο χειρογράφων. Εἰς πολλὰ γράμματα μάλιστα ἡ ὁμοιότης εἶνε σχεδὸν ταυτότης· μόνον ὅτι ἡ γραφὴ τῆς μιᾶς ἐπιστολῆς εἶνε ἀκανόνιστος καὶ διάστροφος.»

«Αὐτὸ δὰ εἶνε παραδοξότατον!» εἶπεν ὁ δικηγόρος.

«Παραδοξότατον!» ἐπανέλαβεν ὁ γραφεὺς.

«Ὑπονοεῖται, Γκέστ, ὅτι περὶ αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς δὲν θὰ ὀμιλήσωμεν εἰς οὐδένα.»

«Ὑπονοεῖται, εἰς οὐδένα,» ἀπήντησεν ὁ γραφεὺς.

Ἄμα ἐξεληθόντος τοῦ Γκέστ ἐκ τῆς οἰκίας, ὁ κύριος Οὐττερσον ἠνέωξε τὸ σιδηροῦν ἑρμάριον καὶ ἐναπέθηκε τὴν ἐπιστολήν εἰς τὸν μέγαν φάκελλον ὅστις περιεῖχε τὴν διαθήκην τοῦ δόκτορος Τζέκυλ. Ἀφοῦ ἐκλείδωσε πάλιν τὸ ἑρμάριον, ἐρρίφθη ὥς ἀπληκτισμένος ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου καὶ ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν του μὲ ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας.

«Εἶνε δυνατόν;» ἔλεγε κατ' ἑαυτόν, «εἶνε δυνατόν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; ὁ Ἑρρίκος Τζέκυλ νὰ γείνῃ πλαστογράφος, χάριν ἐνὸς κακούργου;!»

VI.

Παρήλθον ἔκτοτε πολλαὶ ἐβδομάδες. Πολλῶν χιλιάδων λιρῶν γέρας ἐκηρύχθη πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ

Μ' ΑΓΑΠΑΙ — ΔΕΝ Μ' ΑΓΑΠΑΙ . . .
Κατά την έλαιογραφίαν του Pram-Henningsen.

κακούργου. Ο φόνος του αρχαίου και σεβαστού μέλους του κοινοβουλίου ἐθεωρήθη ως κοινὸν ὀλοκλήρου τῆς πόλεως δυστύχημα — ἀλλ' οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἴχνος ἐφαίνετο πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ ἀφανισθέντος φονέως. Πολλαὶ φημὶ περὶ τοῦ παρελθόντος του ἤρχισαν νὰ διαδίδονται: — πράξεις ἀπιστεῦτου βαρβαρότητος καὶ ἀπανθρωπίας, ἀκολασίας καὶ αἰσχροσυργήματα τοῦ χειρίστου εἶδους, σχέσεις μετ' ἀνθρώπων τῆς ταπεινοτάτης καὶ δυσφημοτάτης τάξεως. Καὶ πανταχοῦ τὸ αὐτὸ ἀνεξήγητον μῖσος, ἡ αὐτὴ ἀκατανόητος ἀπέχθεια καὶ βδελυγμία ἀνεκαλύπτετο πληροῦσα τὴν καρδίαν παντὸς ἀνθρώπου, ἰδόντος τὸν Ἀῦδ ἢ συναναστραφέντος μετ' αὐτοῦ. — Ἀλλὰ περὶ τῆς παρούσης αὐτοῦ διαμονῆς οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ δώσῃ οὐδὲ τὴν ἐλάχιστην πληροφορίαν. Ἀπὸ τῆς πρωΐας, καδ' ἦν κατέλιπε τὴν ἐν Soho κατοικίαν του, τὸ τέρας ἐγένετο παντελῶς ἀφαντον καὶ ἀνήκοντον, ὥς ἂν εἰ μηδέποτε εἶχε ζήσει. Καὶ αὐτὸς ὁ Οὐττερσον συνῆλθε τρόπον τινὰ ἐκ τῆς ἀρχικῆς ταραχῆς του καὶ ἠσύχασε κάπως. Ἐλεγε καδ' ἑαυτὸν ὅτι ὁ παντελής αὐτὸς ἀφανισμὸς τοῦ Ἀῦδ ἀκόμη καὶ μετ' τὸν θάνατον τοῦ παλαιοῦ φίλου καὶ πελάτου του, Σιρ Λάνβερς, δὲν ἦτο πάρα πολὺ ἀκριβὰ πληρωμένος.

Τώρα πλέον, ἐκλιπούσης τῆς ἀπαισίας ἐπιδράσεως τοῦ Ἀῦδ, ἤρχισεν ὁ δόκτωρ Τζέκυλ νὰ ζῇ νέαν ὁλως ζωὴν. Ἐξήρχετο ἐκ τῆς ἀπομονώσεως, ἣτις περιέβαλλεν αὐτὸν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, ἀνενέωσε πάλιν τὰς σχέσεις του πρὸς τοὺς παλαιούς φίλους του, ἐφαίνετο πάλιν εἰς συναναστροφάς, ἐν τῇ οἰκίᾳ του ἐπεκράτει πάλιν ὡς ἄλλοτε μεγάλη φιλοξενία, ὅλοι οἱ φίλοι καὶ οἱ γνωστοὶ του ἐπεσκέπτοντο αὐτὸν συχνάκις καὶ ἐτύγχανον τῆς συνήθους, ὡς πρότερον, ὑποδοχῆς. Πρὸς τοῦτοις ἤρχισε πάλιν νὰ ἐπισκέπτεται τοὺς ἀρρώστους του, τοὺς ὁποίους εἶχε παραμελήσῃ ἐπὶ μακρὸν χρόνον, ἐξήρχετο συχνάκις εἰς περίπατον ἐπιπρος ἢ ἐφ' ἀμάξης, ἐπήγαινε τακτικώτατα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἐφαίνετο πάντοτε προσπαθῶν νὰ εὐεργετῇ τοὺς δυστυχεῖς. Τὸ ὄρατόν του πρόσωπον ἀνέλαβεν αὖθις τὴν ἐκφρασὶν τῆς ἡρεμίας, τῆς ψυχικῆς γαλήνης καὶ τῆς φιλάνθρωπίας. Ἐπὶ δύο μῆνας ἐφαίνετο διατελῶν ἐν πληρεστάτῃ εὐρίῃ πρὸς ἑαυτὸν καὶ πρὸς ὅλον τὸν κόσμον.

Τῇ 8 ἰανουαρίου ἔδωκεν ὁ Δόκτωρ Τζέκυλ μέγα γεῦμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο φυσικῶς τῷ λόγῳ παρὼν καὶ ὁ Οὐττερσον, προσεῖτι δέ, κατὰ πρώτην φοράν μετὰ πολλὰ ἔτη, καὶ ὁ Δόκτωρ Λάνυον. Ἐπὶ μακρὰν, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν λοιπῶν ξένων, ἐκάθηντο οἱ τρεῖς οὗτοι φίλοι, πίνοντες καὶ συνδιαλεγόμενοι οἰκείως, ὅπως ἄλλοτε κατὰ τὰς ὥραιας ἡμέρας τῆς παλαιᾶς καὶ στενῆς φιλίας των.

Τῇ 12 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς περὶ τὴν ἐσπέραν ὁ Οὐττερσον ἠθέλησε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν φίλον του Τζέκυλ, ἀλλὰ δὲν ἐγένετο δεκτός. Μετὰ δύο ἡμέρας ἐπανῆλθε πάλιν, ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν τῷ ἐπετράπη ἡ εἰσοδος. «Ὁ κύριος Δόκτωρ εἶνε ἀσθενής, καὶ δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ ἰδῇ κανένα» εἶπεν αὐτῷ ὁ ὑπηρετῆς Παῦλος.

Τῇ 15 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐδοκίμασεν ὁ δικηγόρος καὶ πάλιν, ἀλλ' ἔλαβε τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν «ὁ κύριος Δόκτωρ δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ ἰδῇ κανένα».

Ὁ Οὐττερσον, ὅστις ἔβλεπε σχεδὸν καδ' ἐκάστην ἡμέραν τὸν Τζέκυλ κατὰ τοὺς δύο τελευταίους μῆνας, ἐλυπήθη καὶ δυσηρεστήθη μεγάλως, ὅτι ἀπεπέμψθη ἤδη τρεῖς φορές ἀλληλοδιαδόχως. Τὴν ἀκόλουδον ἐσπέραν ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Λάνυον.

Ἀμέσως ἐγένετο δεκτός. Ἀλλὰ φρικώδης ἐκπληξὶς τὸν ἐπερίμενε, ἐνταῦθα. Οὐδέποτε εἰς ὅλην τὴν ζωὴν εἶχε παρατηρήσῃ τοσαύτην καὶ τοσοῦτο ταχέαν μεταβολὴν ἐν τῇ ὄψει ἀνθρώπου. Τὰ σημεῖα τοῦ θανάτου ἐφαίνοντο γεγραμμένα εἰς τὸ μέτωπον τοῦ Λάνυον. Ὁ πρό μικροῦ ἐτι ζωηρὸς καὶ εὐρωστος γέρον ἦτο ἤδη κάτωχρος καὶ κάτισχνος, τὸ δέρμα του ἐκρέματο χαλαρὸν καὶ μαραμένον ἀπὸ τοῦ προσώπου του. Ἐφαίνετο αἰφνης κατὰ εἴκοσι ἔτη γεροντότερος. Ἀλλὰ δὲν ἐξέπληξε τὸν Οὐττερσον ἡ σωματικὴ κατάπτωσις καὶ ἐξασθένωσις τοῦ Λάνυον τόσο πολύ, ὅσον ἡ ἐκφρασις τοῦ προσώπου καὶ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἣτις ἐμαρτύρει ἀπεριγραφτὸν ἀγωνίαν τῆς ψυχῆς, ἀπεριγραφτὸν φόβον καὶ τρόμον.

«Εἶνε ἱατρός» ἔλεγε καδ' ἑαυτὸν ὁ Οὐττερσον, «καὶ γνωρίζει ὅτι πλησιάζει ἡ τελευταία του στιγμή. Ἴσως αὕτη ἡ συναίσθησις τὸν φοβίζει.»

Ἄλλ' ἀφ' ἑτέρου ἀνελογίζετο πάλιν ὅτι ἐξ ὅλων τῶν γνωστῶν του οὐδεὶς ἐφοβεῖτο τόσο ὀλίγον τὸν θάνατον ὅσον ὁ Δόκτωρ Λάνυον. Καὶ πράγματι, ὅτε ἐξέφρασεν αὐτῷ τὴν λύπην του ἐπὶ τῇ αἰφνιδίᾳ ταύτῃ μεταβολῇ τῆς ὁψέως του, εὗρεν αὐτὸν ἐντελῶς ἀτάραχον ἐπὶ τῇ σκέψει τοῦ πλησιάζοντος τέλους του.

«Ἐλαβα ἕναν τρόμο, Οὐττερσον» εἶπεν ὁ Λάνυον μετ' ἀσθενή φωνὴν «ἀπὸ τὸν ὁποῖον δὲν θὰ ἀναλάβω πλέον. Τώρα πλέον εἶνε ζήτημα χρόνου, ὀλίγων ἐβδομάδων — ἴσως ὀλίγων ἡμερῶν. Ἐξῆσα καλὴν ζωὴν, μετὰ χαρὰς, μετὰ φίλους. Ἀπῆλυσα τὴν ζωὴν μου — γαί, φίλε Οὐττερσον, τὴν ἀπῆλυσα καὶ τὴν ἐχάρηκα. Καὶ ὅμως» προσέθηκε μετὰ μεγάλης θλίψεως «νομίζω ὅτι ἂν ἐγνωρίζαμεν τὰ πάντα, δὲν θὰ ἐλυποῦμεθα ὅτι ἀποθνήσκομεν.»

(Ἔσται συνέχεια.)

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕΤ' ΑΛΛΗΛΩΝ.

Μεταφράσις ὑπὸ Ἑρμάνου Χάιζερ.

(Συνέχεια.)

Ὁ Καὶ ἤκουεν αὐτὴν τὴν ἀπείρητον καὶ εὐγλωττον ὁμιλᾶν καὶ παρατήρει μετ' ἡδονῆς τὸ ὄρατον κοράσιον μετὰ τοὺς ἐνδοσυνώδεις ὀφθαλμούς.

«Τὰ λόγια σὰς ἀντηχοῦν μέσα στὴν καρδίᾳ μου», ἀπήντησεν ὁ Καὶ. «Σὰς ζηλεύω ὅτι ἐμπνεῖται νὰ ἐκφράζετε τὰ αἰσθήματα σὰς μετὰ τόσο ἀληθινὰ χρώματα.»

Ἡ Μαρτσέδης ἐφαίνετο ὀλίγον τι ἐκπληκτος. Οὐδεὶς ποτε τὴν εἶχεν ἐπανέσῃ διὰ τίποτε μετὰ τοῦδε. Τώρα δὲ ἐξήρχοντο τόσοι καλοὶ τόσοι διαπνεύσιμοι λόγοι ἐκ τοῦ στόματος ἐκείνου ἀνδρός ἀπέναντι τοῦ ὁποῖου συνεσθάνετο αὐτὴν ὡς μηδὲν. Ἀλλὰ ταχέως ἀνέλαβε τὴν ἐτοιμότητά της καὶ γελῶσα εἶπε:

«Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε κόρης!» Καὶ κατὰ τὸν γέλωτα ἐφάνη